

**Sermo in martyrium sancti Bonifatii magnimartyris (e cod. 4887.767
Monasterii Iberonum in Monte Athonis, fol. 44v)**

Λόγος εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Βονιφατίου

Ὁ Θεὸς ὁ φιλόανθρωπος, ὁ προνοῶν τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας· ὁ εἰπὼν διὰ τοῦ Προφήτου, οὐ βούλομαι τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν· ὁ εἰπὼν, οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν· ὁ ταχὺς εἰς μετάνοιαν καὶ πολὺς ἐν οἰκτιρμοῖς· ὁ εἰπὼν, ὅταν ἀποστραφῆς στενάξας καὶ στενάξῃς, τότε σωθήσῃ· ὁ δοὺς ἡμῖν ὑπόδειγμα σωτηρίας πρὸς τὸ ἐπιστρέφειν εἰς αὐτόν· αὐτὸς τῇ οἰκείᾳ αὐτοῦ ἀγαθότητι προνοούμενος ἡμῖν, ὑπογραμμὸν ἡμῖν δίδωσιν εἰς σωτηρίαν, πρὸς τὸ μὴ ἀπαγορεύειν ἑαυτῶν, εἴ ποτε ἐν 188 ἁμαρτίαις παγιδευθῶμεν ὑπὸ τοῦ ἀλλοτρίου, ἀλλ' ἐπελπίζειν ἐπὶ τὸ ἄφατον ἔλεος τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀμετρήτους οἰκτιρμοὺς τῆς αὐτοῦ εὐσπλαγχνίας. Πολλοὶ γὰρ συναρπασθέντες καὶ περιπλακέντες ἁμαρτήμασι χαλεποῖς, ἔπειτα μετανοήσαντες τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀπηνέγκαντο· ὧν εἷς τούτων γεγένηται καὶ ὁ μακάριος Βονιφάτιος σὺν τῇ αὐτοῦ κυρίᾳ, περὶ ὧν ὑμῖν διηγῆσομαι. Ἦν τις ἐν τῇ Ῥώμῃ ὀνόματι Ἀγλαΐς, θυγάτηρ τινὸς ὀνόματι Ἀκακίου, γένουςκαλοῦ, ἀπὸ ἀνθυπάτου γενομένου· κυρία σῆσα πολλῶν κτημάτων, ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν ἐπιτρόπους· ἕνα δὲ εἶχεν ὑπερέχοντα πάντων, ᾧ ὄνομα Βονιφάτιος, ὃς καὶ συνεκοινωνεῖ εἰς μυστράν ἁμαρτίαν πᾶσαν· ἦν δὲ εὐμέθυσος καὶ πόρνος καὶ πάντων φίλος ὧν μισεῖ ὁ Θεός. Τρία δὲ εἶχε κατορθώματα· φιλόξενος ἦν καὶ εὐμετάδοτος καὶ ἐλεήμων. Εἴ ποτε εἶδε τινας ὁδοιποροῦντας, μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ προθυμίας προτρεπόμενος διηκόνει αὐτοῖς, τὰς δὲ νύκτας τὰς ῥύμας καὶ τὰς πλατείας περιερχόμενος διεδίδου τοῖς δεομένοις τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Μετὰ γοῦν τινα χρόνον ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ κατανυγεῖσα ἡ δέσποινα 189 αὐτοῦ, προσκαλεσαμένη αὐτὸν λέγει αὐτῷ· ἀδελφε Βονιφάτιε, οἶδας εἰς πόσας ἁμαρτίας ἐμπεφυρμένοι ἐσμέν, μὴ διαλογιζόμενοι ὅτι τῷ Θεῷ παριστάναι ἔχομεν καὶ ἀποδοῦναι λόγον περὶ ὧν ἐπράξαμεν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ. Καὶ νῦν ἠκούσαμεν Χριστιανῶν λεγόντων ὅτι εἴ τις ἐξυπηρετήσῃ τοῖς ἁγίοις τοῖς διὰ τὸν Χριστὸν ἀγωνισαμένοις καὶ ἀθλήσασιν ὑπὲρ αὐτοῦ, συμμετοχος γίνεται ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς δικαιοκρισίας τοῦ Δεσπότου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ νῦν μεμάθηκα ὅτι οἱ δούλοι τοῦ Χριστοῦ ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ Διαβόλου ἐν τῇ ἀνατολῇ, παραδιδόντες τὰ ἑαυτῶν σώματα εἰς βάσανα, ἵνα μὴ ἀρνήσωνται τὸν Χριστόν. Πορευθεὶς οὖν φέρε ἡμῖν λείψανα ἁγίων μαρτύρων, ὅπως ἐξυπηρετησάμενοι τούτοις καὶ εὐκτηρίους οἴκους οἰκοδομήσαντες ἀξίους τῆς ἀθλήσεως αὐτῶν, σωθῶμεν δι' αὐτῶν καὶ ἡμεῖς καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Λαβῶν δὲ μεθ' ἑαυτοῦ ὁ παῖς χρυσίον ἱκανόν, ὥστε ἀγοράσαι λείψανα ἁγίων μαρτύρων καὶ εἰς διάδοσιν τῶν πτωχῶν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ἵππεῖς δώδεκα καὶ ἐπιφερόμενος δὲ ἅμα αὐτῷ λεκτικία τρία καὶ μύρα διάφορα εἰς κήδυσιν τῶν ἁγίων. Ἐν δὲ τῷ ἐξέρχεσθαι αὐτὸν λέγει τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ· δέσποινα, ἐὰν εὕρω λείψανα ἁγίων μαρτύρων, ἔχω σοι προσενέγκαι, ἐὰν δὲ οὐχ εὕρω καὶ ἔλθῃ σοι τὸ ἐμὸν λεί 190 ψανον, δέχη αὐτὸ εἰς ὄνομα ἁγίου; Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ κυρία αὐτοῦ· ἀπὸ σοῦ ποιήσον τὴν μέθην καὶ τὴν μωρολογίαν, καὶ οὕτως ἄπελθε, ὡς εἶδῶς ὅτι λείψανα ἁγίων μαρτύρων ἔχεις βαστάσαι· ἐγὼ γὰρ ἡ ἁμαρτωλός, οἶά εἰσι, προσδέχομαι αὐτὰ ἐν τάχει. Ὁ δὲ Θεός, ὁ δι' ἡμᾶς μορφήν δούλου λαβῶν, ὁ τὸ ἑαυτοῦ αἷμα ἐκχέας διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, αὐτὸς ἀποστείλῃ τὸν ἄγγελον αὐτοῦ ἔμπροσθέν σου, καὶ κατευθύνῃ τὰ διαβήματά σου ἐν τῇ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ, καὶ πληροφορήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν μου, παριδὼν τὰ παραπτώματά μου. Ἐξελθὼν οὖν ὁ Βονιφάτιος, κατὰ τὴν

ὁδὸν ἐν ἑαυτῷ ἐνεθυμεῖτο λέγων· δίκαιόν μοι ἐστὶ μῆτε κρεῶν ἄψασθαι, μῆτε οἴνου μεταλαβεῖν, διότι καὶ ἀνάξιός εἰμι καὶ ἁμαρτωλός· λείψανα ἁγίων μαρτύρων ἔχω βαστάσαι. Καὶ ἀνατείνας τὸ ὄμμα εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπε· Δέσποτα ὁ Θεός, ὁ τοῦ μονογενοῦς σου παιδὸς Πατήρ, ἔλθε εἰς τὴν βοήθειάν μου, καὶ εὐδώσον τὴν ὁδὸν μου, δι' ἧς ἐγὼ πορεύομαι ἐν αὐτοῖς, ὅπως ἐνδοξασθῆ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Καὶ τελειώσας τὴν εὐχήν, εἶχετο τῆς ὁδοῦ. Ἐλθὼν τοίνυν ἐν Ταρσῷ τῇ πόλει καὶ μαθὼν ὅτι οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ ἀθλη 191 ταὶ ἀγωνίζονται ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, λέγει τοῖς συνοῦσιν αὐτῷ· ἀδελφοί, πορευθέντες ζητήσωμεν ξενοδοχεῖον, κάκεῖ διαναπαύσατε τὰ ζῶα· ἐγὼ δὲ ἀπέρχομαι θεάσασθαι οὓς πάνυ ἐπιποθῶ. Ἀπελθὼν οὖν εἰς τὸν δῆμον, εἶδε τοὺς ἁγίους μάρτυρας ἐν τοῖς βασάνοις· καὶ τὸν μὲν ἀποκρεμάμενον κατακέφαλα, καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ πυρὰν ἐστρωμένην· ἄλλον ἠκρωτηριασμένον τὰς ὀψεις· ἄλλον διατεταμένον εἰς τέσσαρα ξύλα· ἄλλον πριονιζόμενον ὑπὸ δημίων· ἄλλον πᾶλον εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ παγέντα καὶ ἐν τῇ γῇ διηλάμενον· ἄλλον ἀνακλασθέντα χεσὶ καὶ ποσὶν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ οὕτω μετὰ λαβῶν καὶ μετὰ βράκλων ὑπὸ δημίων τυπτόμενον· ἄλλον ἀποκοπέντα χεῖρας καὶ πόδας, καὶ οὕτως ἐρριμμένον· καὶ ἦν ἀπλῶς σκότος δεινὸν τοῖς ὀρώσι τὰ τοιαῦτα κολαστήρια· μᾶλλον δὲ ἦν ἰδεῖν τὸν Διάβολον ἠττώμενον, τοὺς δὲ δούλους τοῦ Θεοῦ στεφανουμένους. Προσελθὼν οὖν ὁ Βονιφάτιος κατεφίλει τοὺς ἁγίους μάρτυρας, τοὺς ὄντας ἐν ταῖς κολάσεσιν—ἦσαν γὰρ τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες κ'—καὶ ἀναβοήσας εἶπε· μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, μέγας ὁ Θεὸς τῶν ἁγίων μαρτύρων Δέομαι ὑμῶν, δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα κἀγὼ συμμέτοχος ὑμῶν εὐρεθῶ ἀγωνίᾳ 192 σάμενος κατὰ τοῦ Διαβόλου. Καὶ παρακαθίσας τοῖς ποσὶ τῶν ἁγίων μαρτύρων, περιεπτύσσετο αὐτούς, καταφιλῶν καὶ λέγων· ἀγωνίσασθε, ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ καὶ μάρτυρες, καὶ πατήσατε τὸν Διάβολον. Ὀλίγον ὑπομείνατε, ἵνα στεφανωθῆτε. Ὀλίγος ὁ κόπος, καὶ πολλὴ ἡ ἀνάπαυσις· μικρὰ ἡ στρέβλωσις, καὶ ἄφατος ἡ δορυφορία. Ἐπὶ γῆς στρεβλοῦται τὸ σῶμα ὑπὸ δημίων, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ὑπὸ ἀγγέλων δοξάζεται. Ἀτενίσας δὲ ὁ ἄρχων εἰς τὸν ὄχλον καὶ ἰδὼν αὐτὸν εἶπε· τίς ἐστὶν ἐκεῖνος, ὁ ἐπὶ καταφρονήσει ἡμῶν καὶ τῶν θεῶν τοιαῦτα λαλῶν; Ἀχθήτω τοίνυν ἐπὶ τοῦ βήματος. Καὶ φησὶν ὁ ἄρχων· λέγε σύ, τίς εἶ· ὅτι κατεφρόνησας τοῦ δικαστηρίου. Ὁ ἅγιος Βονιφάτιος εἶπε· Χριστιανός εἰμι καὶ τὸν Δεσπότην Χριστὸν ἔχων καταφρονῶ καὶ σοῦ καὶ τοῦ βήματός σου. Ὁ ἄρχων εἶπεν· εἶπέ τί τὸ ὄνομά σου. Ὁ δὲ εἶπεν· ἤδη εἶπόν σοι ὅτι Χριστιανός εἰμι. Εἰ δὲ τὸ κοινόν μου ὄνομα θέλεις μαθεῖν, Βονιφάτιος καλοῦμαι. Ὁ ἄρχων εἶπε· πρὶν ἢ ἄψωμαι τῶν σαρκῶν σου, προσελθὼν θῦσον τοῖς θεοῖς. Ὁ Βονιφάτιος λέγει· εἶπόν σοι ὅτι Χριστιανός εἰμι· Χριστοῦ δοῦλος ὑπάρχω καὶ οὐ θύω δαίμοσιν. Εἴ τι οὖν θέλεις ποιεῖν, ποίει ἐν τάχει. Πρόκειται σοι 193 τὸ σῶμά μου. Καὶ θυμωθεὶς ὁ ἄρχων, ἐκέλευσε κρεμασθῆναι αὐτὸν κατακέφαλα, καὶ εὐτόνως ξέεσθαι. Καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἔξεσαν αὐτὸν οἱ δήμιοι, ὥστε τὰ ὀστέα αὐτοῦ φανῆναι. Ὁ δὲ ἅγιος μάρτυς οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τοὺς ἁγίους μάρτυρας. Καὶ ἐκέλευσεν ὁ ἄρχων ἀνεθῆναι αὐτόν. Διαστάσης δὲ ὥρας, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἄρχων· θῦσον, ἄθλιε, καὶ ἐλέησον σεαυτόν. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο· οὐκ αἰσχύνῃ, μιαρώτατε, λέγων μοι θῦσον, ἐμοῦ μὴ ἀνεχομένου ἀκοῦσαι περὶ τῶν ματαίων καὶ ἀπολλυμένων εἰδώλων; Καὶ θυμωθεὶς ὁ ἄρχων, ἐκέλευσε καλάμους ὀξεῖς γενέσθαι καὶ ἐμπαρῆναι κατὰ τῶν ὀνύχων αὐτοῦ. Καὶ ἀναβλέψας ὁ ἅγιος εἰς τὸν οὐρανόν, ῥαδίως τοὺς πόνους ὑπέφερε. Θεωρήσας δὲ ὁ ἄρχων ὅτι οὐκ ἦσθετο τῶν βασάνων, ἐκέλευσεν ἀνοιγῆναι αὐτοῦ τὸ στόμα, καὶ μόλυβδον κοχλάζοντα ἐπιχεθῆναι. Ὁ δὲ μακάριος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν προσηύξατο λέγων· εὐχαριστῶ σοι, Δέσποτα Ἰησοῦ Χριστέ, γιὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ δέομαι, ἔλθε εἰς τὴν βοήθειάν μου, καὶ κούφισόν μου τῶν πόνων τούτων, καὶ μὴ συγχωρήσης με ἠττηθῆναι ὑπὸ τοῦ μιανοῦ ἄρχοντος

τούτου· οἶδας γὰρ ὅτι διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον ταῦτα πάσχω. Καὶ τελέσας τὴν 194 εὐχὴν ἔκραξε τοῖς ἁγίοις λέγων· δέομαι ὑμῶν, δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς Χριστόν, δι' ὃν ἀγωνίζομαι. Καὶ οἱ ἅγιοι, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος, εἶπον· ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, αὐτὸς ἀποστελεῖ τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ῥύσεται σε ἐκ τοῦ μιαρωτάτου ἄρχοντος τούτου· ὅπως τελέσεις τὸν δρόμον σου ἐν Κυρίῳ. Καὶ ταῦτα εἰπόντων αὐτῶν, ἐψυχράνθη ὁ μόλυβδος, καὶ ἐγένετο εἰς οὐδέν. Καὶ κραυγὴ ἐγένετο, τοῦ πλήθους μιᾶ φωνῆ λεγόντων· μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν· μέγας ὁ Θεὸς τῶν δούλων αὐτοῦ. Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, σῶσον ἡμᾶς· πάντες γὰρ εἰς σὲ πιστεύομεν καὶ πρὸς σὲ καταφεύγομεν. Καὶ ὥρμησε πᾶς ὁ λαός, καὶ κατέστρεψαν τὸν βωμόν, καὶ τὸν ἄρχοντα ἐλίθασαν. Ὁ δὲ ἄρχων ἰδὼν τὴν ταραχὴν, ἀναστὰς ὑπεχώρησε, φοβηθεὶς τὸν ὄχλον. Τῇ δὲ αὖριον καθίσας πάλιν ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐκέλευσε παραστῆναι τὸν ἅγιον. Ὡς δὲ παρέστη, πρὸς αὐτὸν ὁ ἄρχων, διατί, ἄθλιε, οὕτω μαίνει, εἰς ἄνθρωπον ἔχων τὰς ἐλπίδας σου, καὶ αὐτὸν σταυρωθέντα ὑπὸ Ἰουδαίων ὡς κακοῦργον; Ὁ δὲ ἅγιος τοῦ Χριστοῦ μάρτυς εἶπε· φιμώθητι καὶ μὴ ἀνοίξης τὰ μισθὰ σου χεῖλη, ἐσκοτισμένε τῇ διανοίᾳ· ὁ γὰρ Δεσπότης μου Ἰησοῦς Χριστός ταῦτα ὑπέμεινε σῶσαι θέλων τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Θυμωθεὶς δὲ ὁ ἄρχων ἐκέλευσε λέβητα πίσεως γεμῖ 195 σθῆναι, καὶ κοχλαζούσης τῆς πίσεως ἐμβληθῆναι τὸν ἅγιον κατακέφαλα. Ὁ δὲ ἅγιος τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ποιήσας τὴν ἐν Χριστῷ σφραγίδα ἐβλήθη ἐν τῷ λέβητι· ἄγγελος δὲ Κυρίου καταβάς ἐξ οὐρανοῦ ἤψατο τοῦ λέβητος, καὶ εὐθέως διελύθη ὡσεὶ κηρὸς καὶ κατέκαυσε τῶν παρανόμων ἄνδρας ὡσεὶ πεντήκοντα. Τότε ὁ ἄρχων φοβηθεὶς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ἐθαύμασε τὴν ὑπομονὴν τοῦ μάρτυρος καὶ ἐκέλευσε ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι, εἰπὼν, τὸν τοῖς νόμοις τοῦ βασιλέως μὴ πειθόμενον, μήτε τῇ ἐμῇ κελεύσει πειθαρχήσαντα, τοῦτον κελεύει ἢ ἡμετέρα ἐξουσία κεφαλικὴν ὑπομεῖναι τιμωρίαν· οἱ δὲ δορυφόροι μετὰ πάσης σπουδῆς ἦσαν αὐτὸν ἐκ τοῦ βήματος. Ὁ δὲ ἅγιος τοῦ Χριστοῦ μάρτυς παρεκάλεσε τοὺς δημίους τοῦ ἐνδοῦναι αὐτῷ στιγμὴν ὥρας, ὅπως προσεῦξεται· καὶ στὰς κατὰ ἀνατολὰς προσηύξατο λέγων· Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐλθέ εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ δούλου σου, καὶ πρόσδεξάι μου τὴν ψυχὴν ἐν εἰρήνῃ. Μὴ ἐμποδίσῃ μοι ὁ μισθὸς καὶ φονιώδης Δράκων· μὴ καταπλήξῃ με ἐν τῇ πονηρίᾳ αὐτοῦ· μὴ ἀπατήσῃ με ἐν τῇ ἀπάτῃ αὐτοῦ διὰ τὰς ἐν τῷ βίῳ τούτῳ γενομένας μοι ἁμαρτίας· ἀλλὰ συνανάπαυσόν με τῷ χορῷ τῶν 196 ἁγίων σου μαρτύρων· καὶ τὸν λαόν σου ῥῦσαι ἐκ πάσης θλίψεως· ὅτι σοὶ πρέπει δόξα καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Καὶ πληρώσαντος αὐτοῦ τὴν εὐχὴν, ἐκρούσθη ὑπὸ τοῦ σπεκουλάτορος, καὶ ἐξήλθεν αἷμα καὶ γάλα, ὥστε πάντας ἀναβοήσαντας λέγειν· δόξα σοι, Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ τοιαύτην χάριν παρασχὼν τοῖς ἀγαπῶσί σε. Καὶ ἐπίστευσαν τῷ Κυρίῳ ἄνδρες πολλοί. Περιῆγον δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ καὶ ἐζήτησαν αὐτόν· καὶ μὴ εὐρόντες αὐτόν, ἤρξαντο λέγειν πρὸς ἀλλήλους· ἐκεῖνος ἄρτι ἐν πορνείῳ ἢ ἐν καπηλείῳ ἀνάκειται καὶ εὐφραίνεται, καὶ ἡμεῖς περιάγομεν καὶ ζητοῦμεν αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ διαλογίζεσθαι αὐτοὺς ταῦτα, συνέβη ἀπαντῆσαι αὐτοῖς τὸν ἀδελφὸν τοῦ κομενταρισίου, καὶ λέγουσιν αὐτῷ· μὴ ἐώρακας ξένον τινὰ ἐνταῦθα; Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· ἀνὴρ ξένος ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· καὶ ποῦ ἐστίν; Ὁ δὲ εἶπεν· ἐν τῷ σταδίῳ. Καὶ λέγει αὐτοῖς· καὶ ποίας ἰδέας ἐστίν; Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· κονδός, παχύς, ξανθὸς ταῖς θριξίν, ἄρμαλαῦσιν φορῶν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· οὗτος ὃν ζητεῖτε παρ' ἡμῖν ἐστίν· οὗτος ἐμαρτύρησεν. Οἱ δὲ εἶπον 197 πρὸς αὐτόν· ὃν ζητοῦμεν, πόρνος ἐστὶ καὶ μέθυσος, καὶ εἰσμαρτυρῆσαι οὐ ποιεῖ. Εἶπε δὲ αὐτοῖς ὁ ἀδελφὸς τοῦ κομενταρισίου· τί γὰρ ὑμᾶς ἀδικήσῃ ἐλθεῖν ἕως τοῦ σταδίου καὶ θεάσασθαι αὐτόν; Ἀκούσαντες δὲ αὐτοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ ἕως τοῦ σταδίου, καὶ ἔδειξεν αὐτοῖς τὸ σῶμα αὐτοῦ κείμενον. Λέγουσι δὲ αὐτῷ οἱ παῖδες· δεόμεθά σου

δειξον ἡμῖν καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Καὶ ἀπελθὼν ἤνεγκεν αὐτοῖς καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ μάρτυρος. Ἴδοῦσα δὲ ἡ ὄψις τοῦ ἁγίου τοὺς συνδούλους αὐτοῦ, προσεμειδίασεν ἐπ' αὐτοὺς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ· καὶ ἐπιγνόντες αὐτὸν οἱ παῖδες, ἔκλαυσαν πικρῶς λέγοντες· μὴ μνησθῆς ἡμῶν εἰς ἁμαρτίαν, ὅσα κατελαλήσαμεν σου, δοῦλε τοῦ Χριστοῦ. Καὶ λέγουσι τῷ ταξεώτῃ· οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν· ἀλλὰ δεόμεθά σου, δώρησαι ἡμῖν αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ ταξεώτης· ὑμῖν δωρεὰν τὸ λείψανον ἀπολῦσαι οὐ δύναμαι. Καὶ δεδωκότες αὐτῷ χρυσίον ἰκανόν, ἔλαβον τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βονιφατίου, καὶ μυρίσαντες αὐτὸ μύροις, καὶ ἐνδύσαντες ὀθονίοις, κατέθεντο ἐν ἐνὶ τῶν σεντουκίων, καὶ ὤδευον τὴν ὁδὸν αὐτῶν χαίροντες καὶ δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ τελειώσει τοῦ ἁγίου μάρτυρος. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ὤφθη τῇ κυρία αὐτοῦ λέγων· δέξαι τὸν ποτέ σου δοῦλον, 198 νυνὶ δὲ μάρτυρα Χριστοῦ καὶ ἡμέτερον ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργόν· δέξαι ὡς δεσπότην καὶ ἀνάπαυσον αὐτὸν καλῶς· δι' αὐτοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ ἁμαρτίαι σου συγχωρηθήσονται. Καὶ ἀναστᾶσα ἡ Ἁγλαῖς σύντρομος, παραλαβοῦσα κληρικούς εὐλαβεῖς, μετὰ λιτανειῶν καὶ κηρῶν ἀπήρτησε τὸ ἅγιον λείψανον καὶ ἀπέθετο ὡς ἀπὸ σταδίων πενήκοντα τῆς πόλεως Ῥώμης, εὐκτῆριον οἶκον οἰκοδομήσασα, ἄξιον τῆς ἀθλήσεως αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἕως τῆς σήμερον δαίμονες ἀπελαύνονται καὶ πᾶσα νόσος φυγαδεύεται πρεσβείαις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βονιφατίου. Ἡ δὲ μακαρία Ἁγλαῖς ἀπετάξατο τῷ κόσμῳ, καὶ πάντα τὰ αὐτῆς διαδοῦσα πτωχοῖς, ἤσκει μετὰ τῶν θεραπεινίδων αὐτῆς ἐν πάσῃ σωφροσύνῃ καὶ ἐγκρατεῖα, καὶ οὕτως ἐγένετο τιμία, ὥστε χάριν παρὰ Θεοῦ λαβοῦσα δαίμονας ἀπελαύνειν. Ἐπιζήσασα οὖν ἐν τῇ ἀσκήσει ἔτη δέκα πέντε, οὕτως ἐτελειώθη. Ἐπρέσβευσε γὰρ ὑπὲρ αὐτῆς ὁ ἅγιος μάρτυς, καλῶς ἀγωνισάμενος εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ [καὶ τῷ Υἱῷ] καὶ τῷ παναγίῳ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.